

Edició:
Balbí Massanet
Sergi Vargas
Laia Orta
Joan Accenci
Cesar Caparrós

©IES M.V. Montalbán

Sumari

Editorial	I
Viatge contra l'oblit	
2- 4	
70è aniversari guerra civil	
5- 7	
Llibres i poemes	8- 10
Amo al Quijote...	
7	
Josefina Piquet	11-12
Usee	13
Experiència d'ombres	14-15
Exposició Darwin	16-17
Korfbal, un viatge.....	18-20
Treballs de recerca	21-24
Dones viatgeres	25
Cultura clàssica	26-27
Treballs d'anglès	28-29
Extraescolars	30-31
E. Benach al MVM	32-33
Carnestoltes	34-36

Biscuter

Revista de l'IES Manuel Vázquez Montalbán

Sant Adrià de Besòs Nova època Any III, n° 8 Abril 2009

AMPLIEM L'OFERTA DE FORMACIÓ PROFESSIONAL

Ha estat una gran notícia: el curs vinent ampliarem l'oferta educativa de l'Institut amb un nou **cicle formatiu de grau mitjà** de la família professional d'Informàtica: "**Sistemes microinformàtics i xarxes**". Aquest cicle complementarà el de grau superior "Administració de sistemes informàtics" que, des del curs 2001/02, estem impartint de forma continuada.

El període de preinscripció per a aquest nou cicle serà de l'11 al 22 de maig.

Aquest és un pas més vers la consolidació i ampliació de l'oferta de Formació Professional en el nostre centre i forma part d'un projecte aprovat pel Consell Escolar. Esperem que segueixi aquesta consolidació i ampliació d'oferta que redundarà, sens dubte, en més oportunitats per al nostre alumnat i per als joves de la nostra ciutat.

ACTIVITATS I MÉS ACTIVITATS

Aquest trimestre seguim amb les activitats que van més enllà de l'àmbit curricular ordinari.

Presentació a Sant Adrià de l'audiovisual "Un viatge contra l'oblit" elaborat per alumnat del centre arran del viatge que el curs passat van fer als camps de concentració acompanyant a familiars de deportats republicans.

Tornem a guanyar el primer premi a la categoria de centres escolars en el II Concurs d'idees de negoci a les escoles organitzat per l'Àrea de Promoció Econòmica de l'Ajuntament de Sant Adrià.

Allotgem, al vestíbul del centre, l'exposició del MhiC "D'immigrants a ciutadans" però, a més, guiem les visites gràcies a la formació que un grup d'alumnat de batxillerat ha rebut del mateix MhiC.

Participem amb tres treballs a la I Mostra de Treballs de Recerca de Sant Adrià realitzada a la Biblioteca de Sant Adrià on van ser exposats públicament pels seus autors i veritables protagonistes: l'alumnat de batxillerat de Sant Adrià.

Encetem amb molt èxit dues activitats organitzades per l'AMPA: un curs d'informàtica bàsica per a famílies i un taller de ball per a la comunitat educativa.

Rebem la visita del Molt Honorable President del Parlament de Catalunya com a culminació de les activitats que sobre aquesta institució realitzem anualment amb el nostre alumnat.

Vull felicitar des d'aquí a totes les persones, professorat, alumnat, administració i serveis, AMPA, famílies i altres col·laboradors que heu fet possible totes aquestes activitats extraordinàries (i d'altres també molt importants però que no transcendeixen tant) i encoratjar-vos a seguir en aquesta línia. Així mateix vull agrair el suport rebut d'altres institucions (Ajuntament, Pla d'Entorn, Serveis Educatius...) per a la realització de les activitats.

Un viatge contra l'oblit, Article de l'independent

l'independent
de Sant Adrià

VIURE SANT ADRIÀ

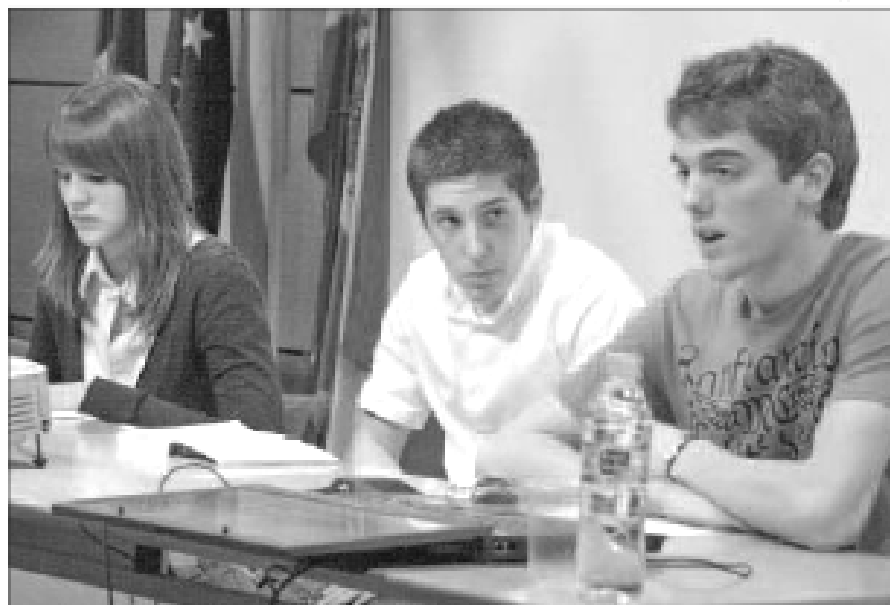
Silvia Manzanera

posem les coses a lloc

Un viatge contra l'oblit

Van recórrer molts quilòmetres en el temps i en l'espai per intentar aprendre del passat, per recordar que sense memòria tornem a caure en els mateixos errors, que sense compromís no hi ha pau. Cinc alumnes de l'Institut Manuel Vázquez Montalbán han donat una lliçó d'aquelles que tot i que resulten escasses mai se t'obliden. El material, *Un viatge contra l'oblit*, documental sobre l'horror nazi vist amb ulls joves, responsables i esperançadors.

Estaven servicistes. No podien atendre amb respecte davant l'acte que s'havia organitzat amb motiu de la presentació del documental sobre la visita que van realitzar fa uns mesos al camp de concentració de Mauthausen. Les veig al lavabo. Són la Irene i la Lluna. Estan molt guapes i em saluden i em parlen ràpid sense respectar cap pausa abans de sortir atropelladament i m'obren amb els seus companys de viatge, l'Àlex, el Jaume i l'Oscar. Tot i la importància de l'acte, amb la corresponent presència de polítics locals, el director de l'Institut, membres de l'Amical de Mauthausen -impulsors del viatge- i de la Generalitat, no els tremola la veu ni les mans allhora de fer servir la paraula o els instruments musicals per recordar el seu particular recorregut per un dels episodis més terribles de la història contemporània. L'Elena Fernández, professora d'història de l'IES i guia dels alumnes pels camps de concentració en terres austríaques, va resumir l'experiència en poques paraules: "Aquest viatge els ha marcat per

UN MOMENT DE LA PRESENTACIÓ DEL FILM, A LA BIBLIOTCA, EL PASSAT 29 DE GENY

sempre. I no cal que us digui que a mi també". L'Elena va demanar als assistents que mirassin el vídeo amb "ulls generosos", ja que la intensitat de l'experiència i el "bon rotlló" creat amb la resta de companys de viatge d'altres instituts, a més de la complicitat assolida amb els veritables protagonistes, els deportats republicans que van sofrir l'horror nazi, van deixar moltes imatges,

El documental és una joia. I té moments terribles d'aquells que no s'obliden mai

comentaris, històries, dades i emocions fora de càmera. Però no va importar. Són estudiants no reporters. I la espontaneïtat i frescor demostrada durant el vídeo compensa la resta de possibles deficiències. El documental és una joia. Té moments terribles: les entrevistes amb alguns dels deportats que expliquen els moments de les dures, de les

pillules, de la pèrdua i separació de famílies, del companyerisme que es trobava davant l'horror, els forns crematoris, els experiments amb discapacitats, les impressions dels nois pujant les escales que van construir els presos a Mauthausen i en les quals molts van perdre la vida... L'objectiu del viatge, homenajar la memòria dels republicans espanyols morts en el camp i en d'altres anomenats, com Gusen i Ebensee ha continuat en terres ca-

talanes. De fet, José Mª Villegas, José Alcubierre, David Moyano, Enrique Vindas i Juan Camacho no són nòmades marcats per la història, són noms i cognoms que no només no oblidaran sinó, que, sobre tot, faran que la seva generació els recordi. Al final del film, miren a càmera, un per un, asseguts en una cadira en un dels passadissos del MVM. I ho tenen clar. I la resta ho agafem profundament.

CELESTIA MVM

LES NOTES MUSICALS VA FOMAR EL PUNT I FINAL A L'ACTE

Un viatge contra l'oblit, per alumnes de 2n Batx

L'IES Manuel Vázquez Montalbán es complau a convidar-vos a la commemoració del

DIA INTERNACIONAL EN MEMÒRIA DE LES VÍCTIMES DE L'HOLOCAUST

Tindrà lloc el proper dijous dia 29 de gener a les 19h a la Biblioteca del c/ Ricart.

Durant l'acte es presentarà l'audiovisual: **VIATGE CONTRA L'OLIT**

I s'inaugurarà l'exposició: **MAUTHAUSEN. L'UNIVERS DE L'HORROR** que podrà ser visitada fins el proper 10 de febrer.

Sant Adrià de Besòs gener de 2009.

Quan fèiem segon d'ESO -i amb motiu de la commemoració del 60 aniversari de l'alliberament dels camps de concentració nazis- l'Elvira, la nostra professora d'Història, va interrompre per uns dies la programació de Ciències Socials i ens va parlar una mica del nazisme, de la deportació republicana i de la vida i la mort als camps nazis. Van veure fotografies i van llegir testimonis de supervivents que ens van horroritzar. Aquelles activitats ens van despertar un cert interès per aquest fet històric.

A 4rt d'ESO, mentre estudiaven la Guerra Civil Espanyola i els feixismes, l'Elvira ens va parlar de l'Amical de Mauthausen, del treball que realitzava, de les activitats que organitzava i de la possibilitat de participar en el viatge de l'any 2008. De forma immediata li van comunicar el nostre interès per anar-hi. En aquell moment, però, no érem conscients de l'experiència tan meravellosa que ens esperava. El projecte en el que hem participat ha estat molt més que quatre dies de viatge.

En l'últim any,

Hem aprofundit en el coneixement d'aquests fets històrics a través de la lectura d'articles i de llibres; de l'observació de documentals i de pel·lícules; i de les explicacions de persones que han investigat aquests fets.

Hem participat, amb persones d'altres edats, en activitats en memòria de les víctimes de l'Holocaust. Els seus comentaris, les seves explicacions, ens han enriquit.

Hem conegut el treball que, des del mateix moment de l'alliberament dels camps, han realitzat i realitzen algunes persones, amb l'objectiu de lluitar contra l'oblit.

Però sobretot, hem conegut alguns dels escenaris on va ocórrer la barbàrie nazi acompanyats per supervivents i per familiars de deportats que no van tenir tanta sort. No oblidarem mai la visita a les instal·lacions del camp de Mauthausen escoltant les explicacions del deportat Juan Camacho; els ulls plorosos de José Alcubierre a l'estació de Mauthausen, on el van separar d'una part de la seva família; o la seva emoció en arribar a Gusen i recordar la mort del seu pare.

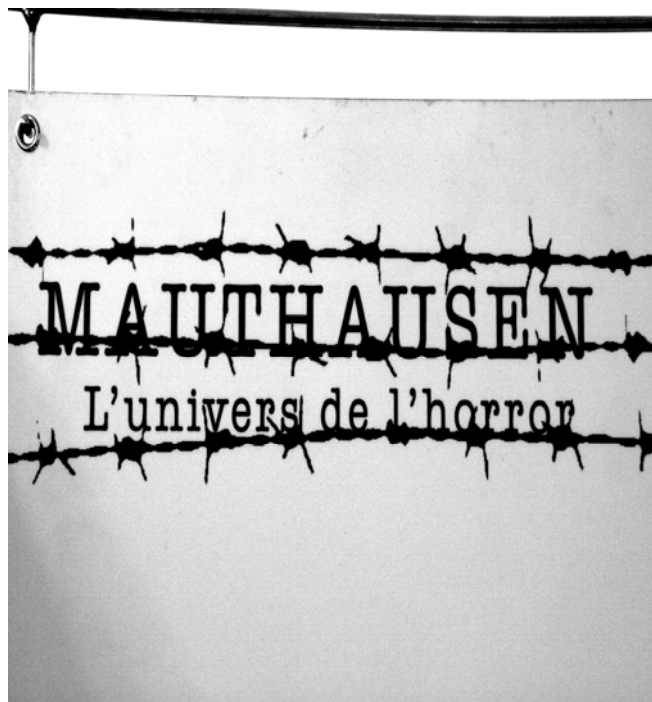
Tot això ens ha servit per tenir molt clar que uns fets tan horribles no es poden oblidar, que si s'obliden és com si no haguessin passat. I que lluitar contra l'oblit no és només responsabilitat dels polítics i de les associacions de la memòria històrica. Tots i totes tenim aquesta obligació i nosaltres

Un viatge contra l'oblit, alumnes de 2n de batx

sentim el deure moral de participar en aquesta lluita.

També ens ha ajudat a ser conscients del que pot passar quan en les relacions humanes hi ha intolerància, racisme, xenofòbia i violència. Han passat molt anys des de l'Holocaust, però l'odi, la persecució, l'opressió i la guerra continuen. El passat 10 de desembre ens reuníem a la biblioteca de l'institut per commemorar el 60 aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans. El treball previ, realitzat amb el professor de filosofia, ens va mostrar que encara estem molt lluny de que aquests drets es respectin a tot el món.

Us animem a tots i a totes, especialment als companys i companyes de la classe, a difondre i explicar el que va significar l'Holocaust; i també a col·laborar en la construcció d'un món on les relacions entre les persones i entre els pobles es basin en el respecte mutu. Un món on no es violin els drets humans.

Àlex, Ivette, Jaume, Lluna i Òscar. 2n de Batxillerat

...En el 70è aniversari del final de la guerra civil espanyola, per Lluís Martínez

El passat 1 d'abril es va acomplir el 70è aniversari del final de la Guerra civil espanyola. Crec que és una oportunitat per recordar la importància que aquest esdeveniment històric ha tingut per a Espanya i per a Catalunya. Des d'aquí us brindo unes reflexions personals:

És probable que la República espanyola comencés a perdre la guerra el dia 28 de setembre de 1938 quan Anglaterra i França signen el pacte de Munich, segons el qual Hitler podia annexionar al territori alemany la regió txeca dels Sudetes habitada per majoria de parla alemanya. Fins aquell moment la República havia mantingut una heroica resistència davant les tropes franquistes, molt superiors en material armamentístic de tot tipus, gràcies a la ininterrompuda i il·legal ajuda d'Alemanya i Itàlia.

Un cop acabada la batalla de l'Ebre, el darrer esforç de resistència de l'exèrcit republicà, el 16 de novembre de 1938, s'inicia el 23 de desembre la campanya de Catalunya. L'exèrcit republicà, en una inferioritat desproporcionada en armament, gairebé es veu desbordat per l'avenç de les tropes franquistes. En poc més de dos mesos Catalunya és envaïda totalment. Tarragona és ocupada el 15 de gener; Barcelona cau el 26 de gener, Girona el 4 de febrer, i el 7 de febrer les restes de l'exèrcit republicà passa la frontera francesa, essent desarmats i confinats en camps de concentració els seus soldats. França fa real el "parte" franquista que mesos després anunciarà el final de la guerra: "Cautivo y desarmado el ejército rojo...". Però vegem la cronologia dels fets que precipitaren el final de la guerra:

5-9 de febrer: unes quatre centes mil persones creuen la frontera fugint de les represàlies de les tropes franquistes, en condicions duríssimes i de gran sofriment a les que se suma la humiliació del tracte rebut per part de les autoritats franceses.

9 de febrer: el president del govern republicà, Juan Negrín, retorna a València amb el propòsit de prosseguir la lluita de resistència contra el franquisme en la regió centre. Propòsit: forçar Franco a signar una pau sense represàlies.

2 de març: Negrín atorga càrrecs militars a persones de filiació comunista. (El partit comunista és l'únic partit que recolza la política de resistència.)

5 de març: es constitueix a Madrid el Consell de Defensa Nacional presidit pel general Miaja amb la participació protagonista del coronel Casado. Es tracta d'un cop d'Estat contra el govern de Negrín. Casado creu que Franco negociarà "de militar a militar" una rendició honorable. Negrín abandona Espanya, probablement perquè vol evitar una guerra civil interna.

7-11 de març: sublevació comunista a Madrid contra el cop d'Estat de Casado. La rebel·lió fracassa gràcies a l'ajuda de tropes anarquistes.

...en el 70è aniversari del final de la guerra civil espanyola, per Lluís Martínez

que recolza la política de resistència.)

9 de febrer: el president del govern republicà, Juan Negrín, retorna a València amb el propòsit de prosseguir la lluita de resistència contra el franquisme en la regió centre. Propòsit: forçar Franco a signar una pau sense represàlies.

27 de febrer: França i Anglaterra reconeixen oficialment el govern franquista de Burgos. Immediata dimissió d'Azaña com a president de la República a París.

2 de març: Negrín atorga càrrecs militars a persones de filiació comunista. (El partit comunista és l'únic partit

5 de març: es constitueix a Madrid el Consell de Defensa Nacional presidit pel general Miaja amb la participació protagonista del coronel Casado. Es tracta d'un cop d'Estat contra el govern de Negrín. Casado creu que Franco negociarà "de militar a militar" una rendició honorable. Negrín abandona Espanya, probablement perquè vol evitar una guerra civil interna.

7-11 de març: sublevació comunista a Madrid contra el cop d'Estat de Casado. La rebel·lió fracassa gràcies a l'ajuda de tropes anarquistes.

23-26 de març: fracassen els intents negociadors amb Franco, que ni participa directament ni té la intenció de negociar cap tipus de rendició que no sigui la incondicional, sense cap garantia per a les vides de les persones.

28 de març: els soldats republicans encara al front aixequen banderes blanques en senyal de rendició davant l'avenç de les tropes franquistes cap a Madrid. L'exèrcit franquista ocupa Madrid.

1 d'abril: rendició total de l'exèrcit republicà. Final de la guerra i final de la República a Espanya.

Aquests són els fets. Però quines van ser les causes? No puc estendre'm, però entre d'altres n'assenyalaré unes quantes:

a) la primera es troba en la mateixa proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931. Molts sectors tradicionals de la dreta monàrquica i catòlica, grans terratinents i la major part de la jerarquia eclesiàstica no accepten el nou règim. Es pot dir que la conspiració contra la República comença pocs mesos després de la seva proclamació.

...en el 70è aniversari del final de la guerra civil espanyola, per Lluís Martínez

b) política liberal i progressista dels governs republicans durant el primer bienni: separació Església i Estat, declaració de la llei de divorci, llei de cementiris civils, incautació d'escoles religioses, prohibició dels ordes religiosos i expulsió dels jesuïtes, la tímida reforma agrària, les lleis de convenis laborals, la reforma militar... La República pretén modernitzar Espanya a nivells que ja existien en les democràcies europees.

c) descontentament de sectors militars addictes a la monarquia i d'altres que se sentien agreujats per la reforma militar de la "ley Azaña". El primer intent de sublevació militar contra la República es va efectuar el 10 d'agost de 1932, tenint com a cap al general Sanjurjo. (Aquest mateix serà també el designat per comandar la revolta de 1936, però un accident d'avió deixarà el pas lliure a les ambicions de Franco).

d) partits conservadors i tradicionalistes de confessió catòlica i monàrquica (CEDA, Acción Espanyola, Renovación Española) i d'altres d'ideologia clarament feixista (Falange Española, Juntas Ofensives...) recolzen un cop d'Estat militar que derroqui el govern republicà sorgit de les eleccions del Frente Popular (16 de febrer de 1936). Aquests partits van arribar a justificar l'aixecament militar al·legant que Espanya estava a punt d'esdevenir una república soviètica.

(Sobre aquest darrer motiu cal dir que es tracta d'una gran mentida. En aquell moment -abans de la guerra- el partit comunista era molt minoritari i, en segon lloc, no entrava dins els plans d'Stalin crear a Espanya un règim semblant al rus. Aquí no podem entrar en l'anàlisi detallada d'aquestes afirmacions, però podem assegurar que la idea que Espanya hagués esdevingut un "país satèl·lit" sota la influència de Rússia no té cap recolzament històric. Va ser una invenció per justificar l'aixecament militar).

I per a Catalunya, què va significar el final de la guerra? Tan sols em referiré a alguns fets particularment destacables:

5 de febrer de 1939: Exili del president de la Generalitat, Lluís Companys. El govern de la Generalitat es dissolt abans de passar la frontera.

27 d'agost de 1940: detenció de Lluís Companys per la Gestapo i la policia franquista en un poble a prop de París.

15 d'octubre: afusellament de Lluís Companys al castell de Montjuïc.

20 de novembre: Josep Irla és reconegut com a president interí de la Generalitat.

7 d'agost de 1954: Josep Tarradellas és elegit president de la Generalitat.

23 d'octubre de 1977: Josep Tarradellas retorna a Catalunya: "Ja sóc aquí!"

Ja coneixem que va significar el final de la guerra: el final de la democràcia a Espanya i l'inici de quasi quaranta anys de dictadura; la pèrdua del tímid autogovern que la República concedí a Catalunya; la pràctica marginació d'Espanya de l'esfera internacional... Ara recordem aquell final de guerra. Però no va venir la pau, sinó el triomf i la victòria dels vencedors. No van ser quaranta anys de pau, sinó quaranta llarguíssims anys d'amarga postguerra.

RECORDAR PER NO OBLIDAR. NO OBLIDAR PERQUÈ NO TORNI A PASSAR.
EN MEMÒRIA DE TOTES LES VÍCTIMES DE LA NOSTRA GUERRA.

“Palabras huérfanas”, per Bernardo Alfambra

'Palabras huérfanas'

Verónica Sierra

[TAURUS](#)

En 1937, una España dividida en dos sufría los efectos de un conflicto que se preveía largo y cruel. Muchos niños padecieron la separación de sus familias y la muerte de sus seres queridos; vieron cómo la violencia y la venganza se adueñaron de sus calles; tuvieron que hacer frente a la escasez de alimentos, a la insalubridad y la enfermedad; vivieron los efectos de los bombardeos... Otros muchos tuvieron que huir. Alrededor de 30.000 niños protagonizaron el primer exilio del pueblo español. Francia, Bélgica, Inglaterra, México o Rusia abrieron sus puertas a los niños españoles.

Este libro reconstruye, setenta años después, la historia de aquellos niños, de los que se quedaron y, especialmente, de los que tuvieron que dejarlo todo para poder sobrevivir y nunca volvieron. Y lo hace a partir de los documentos - cartas, diarios, cuadernos, redacciones y dibujos- que éstos, con sus letras temblorosas e inexpertas, escribieron entonces. Testimonios impresionantes de aquel tiempo convulso en los que ha quedado huella de una historia de encuentros y desencuentros, de pasiones y represiones, de esperanzas y sufrimientos, en la que, por encima del bien y del mal y de las diferencias ideológicas de los dos bandos contendientes, reposa la memoria de unos niños que lo único que quisieron fue vivir en paz y recuperar aquella infancia que la guerra les robó.

Algunos poemas de guerra...

Han pasado setenta años del final de la guerra civil española (1939). En nuestro centro se muestran algunas fotografías de ese tiempo, junto con una selección de poemas que escribieron poetas como César Vallejo y Rafael Alberti. Uno habla de un combatiente anónimo; otro, del asesinato de un poeta archiconocido : Federico García Lorca. Los dos son igual de importantes.

Masa

*Al fin de la batalla,
Y muerto el combatiente, vino hacia él un hombre
Y le dijo: "No mueras, te amo tanto!"
Pero el cadáver ¡ay! siguió muriendo.*

*Se le acercaron dos y repitiéronle:
"No nos dejes! ¡Valor! ¡Vuelve a la vida!"
Pero el cadáver ¡ay! siguió muriendo.*

*Acudieron a él veinte, cien, mil, quinientos mil,
Clamando: "Tanto amor y no poder nada contra la muerte!"
Pero el cadáver ¡ay! siguió muriendo.*

*Le rodearon millones de individuos,
Con un ruego común: "¡Quédate hermano!"
Pero el cadáver ¡ay! siguió muriendo*

*Entonces, todos los hombres de la tierra
Le rodearon; les vio el cadáver triste, emocionado;
Incorporóse lentamente,
Abrazó al primer hombre; echóse a andar...*

César Vallejo (1892-1938)

Elegía a un poeta que no tuvo su muerte

(Federico García Lorca)

*No tuviste tu muerte, la que a ti te tocaba.
Malamente, a sabiendas, equivocó el camino.
¿Adónde vas? Gritando, por más que aligeraba,
no paré tu destino.*

*¡Que mi muerte madruga! ¡Levanta! Por las calles,
los terrados y torres tiembla un presentimiento.
A toda costa el río llama a los arrabales,
Advierte a toda costa la oscuridad al viento.*

*Yo, por las islas, preso, sin saber que tu muerte
Te olvidaba, dejando mano libre a la mía.
¡Dolor de haberte visto, dolor, dolor de verte
como yo hubiera estado, si me correspondía!*

*Debiste de haber muerto sin llevarte a tu gloria
Ese horror en los ojos de último fogonazo
Ante la propia sangre que dobló tu memoria,
Toda flor y clarísimo corazón sin balazo.
Más si mi muerte ha muerto, quedándome la tuya,
Haré por merecerla, hasta que restituya
A la tierra esa lumbre de cosecha cumplida.*

Rafael Alberti (1902-1999)

... més poemes

CORRANDES D'EXILI

Una nit de lluna plena
tramuntàrem la carena,
lentament, sense dir re...
Si la lluna feia el ple
també el féu la nostra pena.

L'estimada m'acompanya
de pell bruna i aire greu
(com una Mare de Déu
que han trobat a la muntanya).

Perquè ens perdoni la guerra
que l'ensagna, que l'esguerra,
abans de passar la ratlla,
m'ajec i beso la terra
i l'acarono amb l'espatlla.

A Catalunya deixí,
el dia de de ma partida
mitja vida condormida;
l'altra meitat vingué amb mi
per no deixar-me sens vida.

Avui a terres de França
i demà més lluny potser
no em moriré d'enyorança
ans d'enyroança viuré.

En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
"Com el Vallès no hi ha res."

Que els pins ceneixin la cala,
L'ermita dalt del Pujol;
I a la plajta un tenderol
Que bategui com una ala.

Una esperança desteta,
una recança infinita
I una pàtria tan petita
Que la somio completa.
Pere Quart 1947

DE VEGADES ÉS NECESSARI I FORÇÓS...

De vegades és necessari i forçós
que un home mori per un poble,
però mai no ha de morir tot un poble
per un home sol:
recorda sempre això, Sepharad.
Fes que siguin segurs els ponts del diàleg
i mira de comprendre i estimar
les raons i les parles diverses dels teus fills.
Que la pluja caigui a poc a poc en els sembrats
i l'aire passi com una estesa mà
suau i molt benigne damunt els amples camps.
Que Sepharad visqui eternament

Josefina Piquet, una nena de la guerra

Seguidament reproduïm un article publicat al setmanari de l'Alt Empordà el 17 de febrer del 2009. Parla de la Josefina Piquet que el dia 12 de març ens va visitar i va compartir amb nosaltres els seus records de la guerra i de l'exili.

Figueres/Mairena Rivas. La memòria de la infància de Josefina Piquet té color gris, olor a polseguera, so de bombes, gust de fam i tacte fred, molt fred. Malgrat la grisor, la pols, la gana i la por, els seus records són nítids i clars. El 7 de febrer passat va relatar, a Figueres, amb tot de detalls, l'experiència traumàtica que li va tocar viure quan només era una nena. També ha prestat el seu testimoni per al documental 100 dies. El 20 de febrer, torna a Figueres, al Cercle Sport, per pronunciar una conferència de signe molt personal, a les 8 del vespre. Aquest és, textualment i en primera persona, un fragment de la seva vida, explicat el 7 de febrer passat al peu del monument figuerenc en record dels exiliats.

Fa setanta anys, a Figueres, la meua mare i jo vam viure un bombardeig terrorífic. Jo vaig quedar sepultada sota la runa. La meua mare no va voler esperar ni un minut més i va decidir que, encara que no teníem notícies del pare, que era al front, perquè va dir que volia lluitar fins al final, ens n'aniríem a la frontera a buscar una miqueta de protecció. Quan penso en la meua mare, en el seu patiment, sento una tristesa profunda. Perquè la mare, per seguir el seu marit, va deixar tot el que més

estimava a Barcelona: els seus pares, els seus germans, la seva casa, la seva terra. Ho havia perdut tot i no tenia notícies del pare. Només s'emportava la frustració d'haver perdut la guerra, les esperances perdudes, un paquet, una manta i la seva nena.

Sempre he estat com una nena vençuda, perquè els meus pares van perdre la guerra. I em sento molt orgullosa de ser filla dels que van perdre la guerra. Però jo, sense saber-ho, també m'havia convertit en una nena vençuda. Vam creuar els Pirineus, des d'aquí. Nosaltres som, crec, i perdoneu-me, els autèntics herois de la retirada. Els que vam anar a peu, amb el més just. Van començar per aquí [Figueres], però tenint en compte que aquesta via era la més perillosa, la mare i molts altres ens vam internar pels camins de muntanya. Jo recordo aquells camins de muntanya plens de neu. Va ser un hivern terrible. Recordo que plovia, també.

Els nens no sabíem què passava

Quines sabates portava? Les mateixes que portava a Barcelona. Desnodrits per la guerra, passant fam, esgotats, i la por, la por terrible als avions que sistemàticament ens venien perseguint per destruir-nos. ¿Vosaltres enteneu perquè ens havien de perseguir els avions, quan érem un poble ja derrotat que anàvem cap a l'exili? D'aquest camí que vam fer des d'aquí fins al Portús jo només parlaré dels nens. Els nens no sabíem el que estava passant. Molts d'ells no van arribar a la frontera, es van quedar pel camí, perquè també estaven esgotats i perquè no van poder aguantar les penyalitats. Jo vaig poder aguantar, no sé com.

Recordo el que vaig passar quan sentia els avions, perquè era tan i tan terrible... que no puc o-blidar la mà de la meua mare que m'agafava molt fort. Molts anys després, quan vaig recuperar el meu passat, després d'haver estat en silenci durant cinquanta anys, traumatitzada pel que havia patit, la meua mare em va dir: "T'agafava molt fort la mà perquè molts nens, quan sentien els avions, s'escapaven i es perdien." Per això, heu vist en els documentals molts nens que caminen sols per aquestes muntanyes. Al final, vam arribar al Portús el 9 de febrer del 1939. Quan estàvem ja en terres d'exili, un altre calvari, i una altra guerra. A mi em van caure al damunt, als deu anys, dues guerres. Al pare el vam trobar el 1941 a França, quan després d'haver estat a Argelers i Sant Ciprien es va incorporar a la companyia de treballadors estrangers. El meu pare, és clar, anarquista, de la CNT, un home idealista, doncs, què havia de fer? Incorporar-se a la resistència per lluitar contra el feixisme. I així és com un dia la Gestapo el va detenir i el va portar presoner. I què havia de fer la mare? Doncs agafar la nena de la mà i seguir el destí del seu marit. I així és com vam passar el final de la guerra, un any i mig, fins al 1944, presoners dels alemanys.

Què vol dir que jo era petita?

I un dia vam tornar. Vam tornar a Barcelona. Quan em diuen: "Tu eres molt petita, no saps el que passava." Jo dic que no m'ho diguin,

això, perquè em poso molt trista i m'enfado. Què vol dir que jo era molt petita? És clar que aquella no era la meua guerra. Però jo vaig fer els mateixos quilòmetres que la meua mare, vaig trepitjar la mateixa neu, vaig passar el mateix fred, la mateixa gana, la mateixa por... tanta o més que tothom. Perquè encara estava traumatitzada pel bombardeig de Figueres, on vaig veure, amb cinc anys encara no fets, tots aquells morts i ferits, i aquells cossos mutilats, i aquelles persones que no les veia senceres perquè estaven sota bigues i sota runes. Jo només puc dir que el camí que he fet en aquests setanta anys m'ha portat fins aquí. Però així com me'n vaig anar com una nena vençuda, ara, avui, torno com una dona gran, de 74 anys, que té molt clar i, repeteixo, que em sento orgullosa dels meus pares, d'en Josep Piquet i de la Conxita Ibáñez, perquè van lluitar per defensar la República i em van transmetre els valors de la República. Jo recordo quan em parlaven de dignitat, de justícia, de llibertat. Jo avui torno i vull declarar-me resistent a la desmemòria. Perquè des que fa uns anys vaig conèixer les Dones del 36 dono xerrades als instituts, perquè els joves han de saber el que ha passat. I continuaré donant xerrades mentre vulguin escoltar els sentiments d'una nena."

Una petita història sobre la Guerra civil, per Cristina Bautista 4t Eso

És un dijous i una senyora fa una xerrada sobre les seves vivències. Es diu Josefa i és una senyora molt agradable i que ens va arribar a emocionar a molts. Al menys a mi.

Les primeres paraules de la Josefa van ser "He fet un pacte amb el silenci durant molt de temps".

Quan era molt petita, amb 2 anys, el 18 de juliol de 1936 va començar la Guerra Civil espanyola. Ella va néixer a Barcelona, a Sarrià, vivia als soterranis d'un palau preciós i meravellós on treballaven els seus pares. Els amos del palau la deixaven jugar al jardí. Era un parc replet de palmeres on jugava ser princesa.

Però aquell 18 de juliol tot va canviar per ella. Va deixar de ser la nena que jugava al parc i per ser una nena atrapada al món del silenci. Aquell 18 de juliol el seu pare va marxar i ella va viure el primer bombardeig.

La Josefa va marxar a viure a casa dels seus avis, amb els cosins. Allà van conviure fins que el 26 de gener de 1939 cap a la una de la matinada, el seu pare va tornar per buscar-la a ella i a la seva mare. El pare va dir davant de tota la família que se'n duia a les dues "dones de la seva vida" a França perquè les tropes de Franco venien cap aquella zona i ell se les emportava amb ell. L'avia es va resistir perquè no se'n portessin a la seva neta, però el pare la va arrencar dels braços de l'avia i va marxar cap a l'estació on agafarien el tren cap a la frontera.

El pare les va deixar a França i ell va marxar camí del front, cap a Figueres.

A Figueres, van tornar a començar els bombardeigs i ella es va quedar sota les ruïnes d'una casa que acabava de ser bombardejada. La va salvar una porta de fusta que se li va quedar en forma de pont, a sobre seu. Es va quedar en la profunditat del silenci sense veure res, sense poder respirar a causa de la pols que havia aixecat el bombardeig. Uns homes, que ella no coneixia, van convertir-se en herois per ella i la van portar en braços de la seva mare i amb la pols al cos, el mal equipament i el batec tan gran al cor, després de aquell sobresalt, van anar-se'n camí de l'exili.

La mare es va posar a treballar ja que si no ho feia se les endurien al camp de concentració. Es va posar a treballar a un restaurant però durant tres mesos, ella va ser tancada a una de les habitacions que hi havia damunt del restaurant on treballava la seva mare.

Quan van passar aquells tres mesos, el pare va tornar a veure a les seves "dones", i li va semblar molt malament allò de que la seva filla estigués tancada mentre la seva mare treballava. Llavors va decidir portar-la a un col·legi; el seu pare deia que "la cultura era la porta a la llibertat". Quan ella va anar al col·legi va notar que la miraven amb fredor, indiferència i rebuig. La maltractaven, fins i tot havien arribat a escopir-la.

Havia de fer cada dia set quilòmetres per anar-hi a l'escola. Quan va arribar la primavera i veia les orenetes arribar, de vegades ella no anava a escola i s'anava a "robar-li" les primeres fruites de la temporada als pagesos.

A part de l'escola, la Josefa ajudava a la seva mare en les coses de la casa i de la seva feina. Els dies van anar passant i la Guerra es va acabar.

La Josefa recorda molt la seva infància, després de que han passat tants anys, . Al cap d'aquest temps va poder recuperar el seu passat. Ens diu que és molt més forta gràcies a tot allò que li va passar, però encara ens diu que no pot veure pel·lícules de guerra, actes de racisme a altres persones que no són de aquí.

Els 25 anys de l'institut, per alumnes d'USEE

Els 25 anys de l'institut

Música:

Antonio Flores, *No dudaría.*

Lletra versionada:

Dani Maldonado, Saray Bernal i
Bernardino Rubio.

Quan marxem de casa anem a l'institut,
anem caminant, potser la porta tancaran!!
Perquè les classes aviat començaran.

Entre classe i classe sortim al passadís,
menjant xiclet o parlant amb els veïns,
i sona el timbre, ens busca a fora el professor.

25 anys fa que el van construir
perquè nosaltres vinguéssim aquí,
Manuel Vázquez, Manuel Vázquez Montalbán.

Quan arriba la nit, nosaltres juguem
a la nintendo DS, la tele o internet
i els nostres pares ens repeteixen "A DORMIIIRRR!! "

Quan arriba l'hivern ens congelem,
anem tots a classe i ens abriguem
perquè l'estufa no escalfa quan la necessitem.
25 anys fa que el van construir...

Endevina: Qui és?, per alumnes USEE

És una persona de l'institut. És força alt i porta ulleres. No l'hem vist mai amb xandall, sempre duu camises, jaquetes marrons o fosques i un mocador al coll fins que no arriba la calor.

És molt graciós, li agrada ficar-se amb la gent, cantar i fer bromes.

Va néixer a Barcelona, però la seva família prové de Terol (Aragó). La seva esposa també és mestre. Té un cotxe molt llarg on porta als seus tres fills (dues noies i un noi) i a la sogra, si cal. S'estima més treballar a l'aire lliure, que no pas massa tancat.

A ell li agrada el futbol. El seu equip preferit és el F.C.Barcelona i el seu jugador predilecte és Lionel Messi.

Ell no sol posa "partes", però si li fem enfadar molt es posa a cridar molt fort. És molt assossegat i li agrada fer les coses bé i amb tranquil·litat. A vegades s'enfada perquè no li fem els deures, si més no, és amable amb els alumnes.

L'assignatura que ell fa, és Matemàtiques, a vegades Tecnologia, Socials o Castellà.

Tres sessions a la setmana es posa els guants i treballa al jardí de l'escola fent de pagès perquè l'Institut faci goig i poder-li fer la competència a l'hort de l'escola del costat. Ah! I aquests dies no li pregunteu pel seu ordinador.

Saray Bernal Daniel Maldonado Berna Rubio 20/3/2009 3r.A/C//USEE

Experiència d'ombres, alumnes de 1er d'ESO

El dia 17 de febrer els nois i noies de primer d'ESO vàrem fer una activitat al pati de l'institut per treballar conceptes de Ciències Naturals i de Matemàtiques.

L'experiència consistia en mesurar les ombres que projectaven al terra tres pals o meridianes de diferent alçària.

Cadascuna de les classes (1r A , 1r B i 1r C) controlava una meridiana.

L'experiència va començar a les 9:30 hores i va durar fins les 17 hores. Vàrem tenir molta sort ja que va fer sol tot el dia i vàrem poder dibuixar totes les ombres, fins i tot les del migdia (un grupet es va quedar de guàrdia).

Cada grup classe es va dividir en 6 grups de 3 o 4 persones cadascú , que feien guàrdia al pati durant hora o hora i mitja.

Els observadors de guàrdia feien els següents passos:

- Cada 15 minuts , exactament a l'hora prevista , es marcava amb guix l'extrem del'ombra.
- Al costat del punt marcat , s'anotava l'hora al terra.
- Amb la cinta mètrica , mesuràvem la longitud de l'ombra. (cm)
- S'apunten les dades al full corresponent i es dibuixava l'ombra al terra.

Era molt important anar molt en compte per tal que els pals no es moguessin gens durant tot el dia.

Al final de l'experiència els resultats que es poden observar a la fotografia van ser molt curiosos.

Experiència d'ombres, alumnes de 1er d'ESO

Vàrem poder comprovar que les ombres més llargues es produïen a primera hora del matí (9:30 h) i a última hora de la tarda (17 h) i l'ombra més curta al migdia. L'ombra més curta ens dona l'orientació nord-sud. També observem la simetria de les ombres i que si unim els extrems es forma una corba.

Agraïm la col·laboració del departament de Tecnologia que ens va confeccionar les meridians.

Autors: Alumnat de primer d'ESO de l'IES Manuel Vázquez Montalbán

Exposició Darwin, pel Departament de ciències de la naturalesa

L'exposició del departament de Ciències de la Naturalesa.

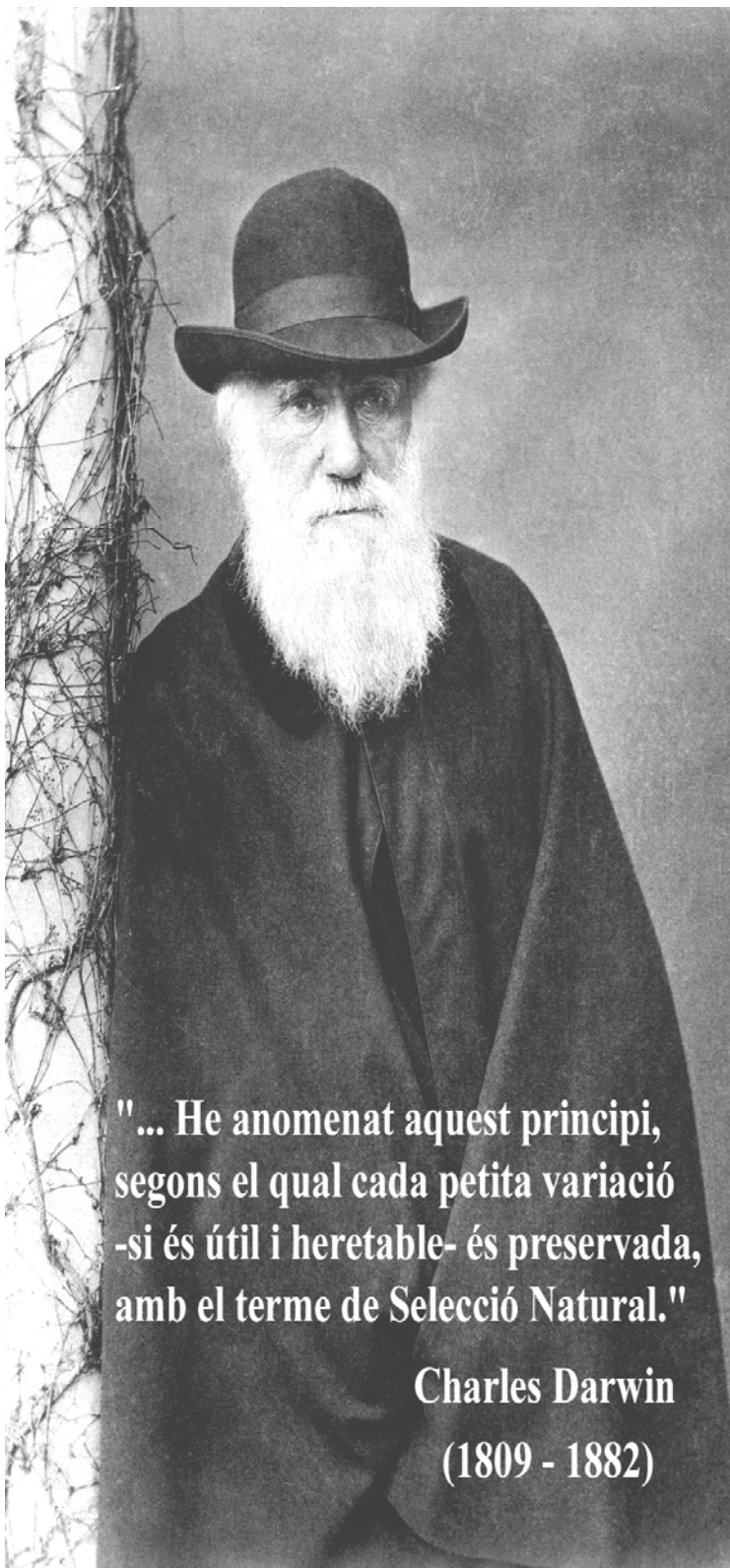
En commemoració del 200è aniversari del naixement de Charles Darwin i del 150è de la publicació de la seva obra magna "L'origen de les espècies" el departament de Ciències de la Naturalesa ha muntat una exposició que trobareu al mural i la vitrina que hi ha al costat del laboratori.

Al mural hi trobareu una mostra de l'homenatge que els mitjans de comunicació han fet per l'esdeveniment, a l'esquerra s'exposen les proves que demostren que l'evolució és un fet, a l'altra banda hi trobareu l'arbre filètic dels homínids que condueix a l'espècie humana.

L'exposició continua a la vitrina amb el títol "I després de Darwin" on cronològicament hi ha una mostra dels descobriments a nivell de genètica incorporats per les noves teories del segle XX sobre com esdevé l'evolució de les espècies.

L'alumnat de 4t d'ESO a l'optativa de Biologia i Geologia ha treballat l'exposició fent-ne fotografies que han incorporat a Power-Point per explicar l'evolució als seus companys.

El premi científic de Sant Jordi també estarà vinculat a l'exposició.

Resum dels treballs fets per l'alumnat de l'optativa de Biologia i Geologia de 4t d'ESO:

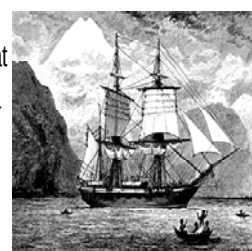
Qui va ser Darwin ?

- Cèlebre naturalista anglès, autor de la teoria de l'evolució de les espècies per selecció natural. Va néixer el 12 de febrer de 1809 en Shrewsbury, fill d'un metge i nét d'un famós naturalista (Erasmus Darwin).

La teoria de Darwin

- Darwin va proposar un llibre titulat "l'origen de les espècies i del mecanisme de la selecció natural". Va constituir un gran pas en la coherència del coneixement del món viu i les idees evolucionistes, encara dèbils en aquella època. Les dos grans teories defensades en l'Origen van ser: la teoria de l'origen comú o comunitat de descendència, i la teoria de la selecció natural, que dona lloc al mecanisme del canvi evolutiu.

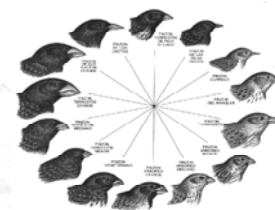

Els seus viatges

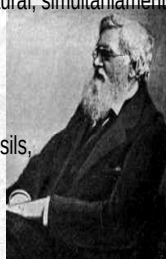
Els seus descobriments

- Darwin va descobrir 10 espècies de pinça diferents en les illes Galàpagos, on va centrar la gran part del seu viatge.

Wallace

- **Alfred Russel Wallace** va néixer el 8 de gener de 1823, va ser geògraf, botànic i naturalista anglès.
- Wallace es conegut per haver arribat al concepte de la selecció natural, simultàniament que Darwin però independentment.
- Wallace a diferència de Darwin, provenia de una família humil. Es va tenir que dedicar a buscar fòssils, animals i vegetals per compondre la seva teoria.

Ja fa 150 anys

- Aquest any (2009) fa 150 anys que es va publicar el llibre de Darwin titulat: *L'origen de les espècies*. En ell, Darwin argumentà extensament i amb nombrosos exemples la seva teoria sobre com els organismes evolucionen gradualment per mitjà de la selecció natural, presentant evidències de la seva teoria acumulades durant el seu viatge en el HMS Beagle en els anys 1831-1836. La seva teoria s'oposava àmpliament a les teories vigents de la seva època: creacionisme i catastrofisme. Charles Darwin va dir: "Sin duda no hay progreso"

Korfball, un viatge de 12000 quilòmetres, per Albert Parrón 2n de Batx

Segurament ara estareu pensant: un viatge de 12000 quilòmetres de Korfbal? I això per què? Doncs per jugar els World Games a Kaohsiung, una ciutat del sud de Taiwan!. Una altra pregunta pot ser: què són els World Games?

Els World Games són unes olimpíades per als esports que per una sèrie de raons no hi poden participar, com per exemple les Bitlles, o en aquest cas, el Korfbal.

Queda encara, però, una altra pregunta: i tu, per què hi vas anar?

La raó de què jo fes aquest viatge va ser perquè vaig ser un dels seleccionats amb la Selecció Catalana de Korfbal sots 23.

El meu viatge va començar l'1 de novembre passat, agafant un avió cap a Amsterdam per fer escala cap a Bangkok, més tard a Taipei, capital de Taiwan i finalment fins a Kaohsiun, ciutat situada al sud de Taiwan. Un total de 28 hores repartides en 4

avions per arribar-hi. A l'avió, a banda de veure 3 cops Wall-E (una gran pel·lícula jaja) ens van proporcionar informació sobre el nostre destí. Una gran exposició sobre la seva història que es pot resumir en què és una illa situada 200 km al sud-est de la Xina i que actualment és un estat independent però parcialment reconegut com a República de Xina.

Un cop allà, vam ser escorcollats per un gos Beagle per si portàvem algun tipus d'aliment, ja que allà no es pot entrar res de menjar, i la primera cosa que puc recordar al sortir de l'aeroport amb l'aire acondicionat va ser una onada de calor tan gran que ens va fer perdre durant un instant la respiració. Una calor de 36° C amb una humitat tan gran que es feia impossible estar al carrer. La gent anava amb màscares a la boca per la contaminació, i a causa d'això, no es veia com eren d'alts els edificis, ja que els cobria una capa de boira grisenc.

En arribar a l'hotel, vam aprofitar per descansar ja que el viatge i el Jet Lag farien el seu efecte aviat. El Jet Lag és un efecte que cau en el teu cos a causa del canvi d'horari, ja que mentre a Barcelona és de nit, allà és de dia.

Al dia següent, vam aprofitar per sortir a conèixer aquella ciutat. Poca cosa puc explicar ja que tot era molt semblant a Barcelona, tret dels cartells en xinès i una quantitat de motocicletes increïble, fins i tot hi havia carril moto per on circulem els vianants semblant a un carril bici. He d'afegir que amb un mínim de coneixement d'anglès pots comunicar-te i arribar on vulguis perfectament, ja que tot era "subtitulat" en anglès i la gent el sabia parlar.

Aquella nit vam anar a un acte de benvinguda que contenia balls tradicionals, espectacles i música tradicionals que va durar poquet ja que havíem de descansar però ningú va poder dormir, pot ser pels nervis del dia següent que començàvem el primer entrenament per la tarda o pel Jet Lag.

Al dia següent, vam anar al lloc on havíem de jugar i entrenar i ens vam quedar bocabadats. Un recinte possiblement més gran que la distància que hi ha des de l'institut fins a la platja. Hi havia diferents instal·lacions com per exemple una pista d'atletisme. En arribar al camp de Korfbal, vam tenir doble sorpresa. Un pavelló amb unes grades immenses, amb les grues i càmeres de la televisió i les úniques línies que es veien a la pista eren les oficials del Korfbal. Allà va ser on vam conèixer la nostra hostessa, que per a qui no ho sap, és una dona que

Korfbal, un viatge de 12000 quilòmetres, per Albert Parrón 2n de Batx

ens guia per tota la ciutat, ens facilita coses, com menjar als partits, informació d'on comprar coses, noves amistats, coses tradicionals d'allà etc. Ella es deia Ruby, una noia amb un cap considerablement gran i una mica baixeta, però realment encantadora amb la que vaig fer una gran amistat.

Ara farem un salt en el temps cap al dia següent, un dia important ja que era el nostre primer dia de partits.

Començant pel matí, havíem de fer la nostra rutina obligada de cada dia que consistia en llevar-se a les 7 de la matinada, fer un esmorzar fort al més pur estil americà, ja que contenia ous, bacon, truita, etc, i anar a una sala de l'hotel on hi havia un projector amb el qual el nostre entrenador ens feia una anàlisi de tots els equips als que ens enfrontàvem aquell dia; els seus punts febles, els seus millors jugadors, etc. Després d'aquesta xerrada que durava 2 hores i mitja, tornàvem a esmorzar però aquest cop una peça de fruita i marxàvem cap al pavelló.

A partir d'aquí, vam passar 8 dies en fer bàsicament la mateixa cosa, la rutina del matí, acte seguit jugar partits i finalment arribar a l'hotel per sopar i llançar-te de cap al llit. Tots teníem una sensació de què volíem sortir, volíem conèixer Taiwan, anar de festa i lligar amb les xineses, però també ens envoltava una altra sensació d'obligació, disciplina i concentració pel torneig ja que aquest viatge no eren unes vacances pagades, sinò per demostrar al món sencer que Catalunya té un bon nivell de Korfbal. És clar que vam tenir moments inoblidables, moments per riure, moments per estar tristos, però no vam poder passar-ho bé fins els últims dos dies.

Va acabar el torneig amb la primera posició d'Holanda, que sempre guanya, una segona posició de Xina Taipei, un equip amb nois i noies joves que medien aproximadament 1,70 metres però que amb un salt arribaven a tocar la cistella!. Realment increïbles, potents, ràpids i efectius tirant a la cistella. I finalment la tercera posició va ser per a Bèlgica, un equip on destacaré a les jugadores a les quals els nois les hi dèiem: ole, ole i ole. Cal destacar la nostra gran actuació, una 5a posició en el rànking del món! Ens vam esforçar moltíssim i vam lliutar fins al final, i per al Korfbal català, una 5a posició destaca una gran millora i esforç.

Acte seguit, vam anar tots cap a l'hotel per arreglar-nos ja que ens anàvem tots els equips de festa a una discoteca molt famosa d'allà. Un local on vam pagar 560 dollars taiwanesos (uns 12 €) per entrar i tenir barra lliure tota la nit, així que imagineu quina festa vam fer!. En entrar, ens vam trobar que hi havia una rotllana de gent, i al mig entraven diferents grups de nois i noies per a fer balls conjuntament. Una espècie de concurs de ball en plan pel·lícula. En acabar els balls, era una discoteca normal, i on vam aprofitar per conèixer a tothom, a tots els jugadors, parlar, compartir experiències, messengers, conversacions i altres coses com a totes les festes.

Al dia següent ens vam aixecar ben tard, recordant coses de la nit passada mentre fèiem les maletes per marxar cap a l'aeroport a les 8 hores. La majoria de la gent va passar aquesta estona descansant; jo la vaig aprofitar per passar-ho bé amb la Ruby donant una volta per Kaohsiung. Ella em va donar diversos records, com per exemple el que més valoro: una pulsera tradicional d'allà i pintada per ella, que la porto lligada al turmell. Jo l'únic que li vaig poder obsequiar va ser la meua samarreta de joc, amb la qual ella es va posar a plorar i tot. Mai l'oblidaré.

Korfbal, un viatge de 12000 quilòmetres, per Albert Parrón 2n de Batx

Finalment vam tornar cap a Barcelona fent el mateix recorregut invertit d'avions però aquest cop amb una pel·lícula del Pocoyo en xinès i en 23 hores, ja que viatjàvem al contrari del sentit de gir de la terra i això feia que la distància fos més curta.

En arribar a l'aeroport, ens esperaven les famílies i quasi tots els jugadors de la lliga aplaudint-nos per el nostre paper en aquest torneig, i això em va fer posar la pell de gallina de l'emoció.

Un cop aquí, ens van convidar a un acte de totes les seleccions catalanes d'esport al palau reial per fer-nos entrega d'un guardó de plata per la nostre posició al torneig i el nostre esforç. Va ser un acte molt elegant com podreu haver imaginat pel lloc de celebració; un palau on el rei d'Espanya hi anava.

Com a conclusió, va ser un viatge tan especial i increïble del qual podria explicar tantes coses com quilòmetres de distància recorreguts. Finalment vam tornar cap a Barcelona fent el mateix recorregut invertit d'avions però aquest cop amb una pel·lícula del Pocoyo en xinès i en 23 hores, ja que viatjàvem al contrari del sentit de gir de la terra i això feia que la distància fos més curta.

En arribar a l'aeroport, ens esperaven les famílies i quasi tots els jugadors de la lliga aplaudint-nos per el nostre paper en aquest torneig, i això em va fer posar la pell de gallina de l'emoció.

Un cop aquí, ens van convidar a un acte de totes les seleccions catalanes d'esport al palau reial per fer-nos entrega d'un guardó de plata per la nostre posició al torneig i el nostre esforç. Va ser un acte molt elegant com podreu haver imaginat pel lloc de celebració; un

palau on el rei d'Espanya hi anava.

Com a conclusió, va ser un viatge tan especial i increïble del qual podria explicar tantes coses com quilòmetres de distància recorreguts.

Primera mostra de Treballs de recerca de 2n de Batx

El passat 18 de març es van presentar a la biblioteca pública de Sant Adrià els treballs de recerca dels alumnes de segon de batxillerat corresponents al nostre institut, als col·legis Sant Gabriel i Túrbul.

El nostre institut va estar representats pels següents alumnes: Òscar Delgado i Jaume Parron, Cindy Huanca i Júlia Arregui, i Sònia Andrés. A continuació us presentem un extracte dels seus treballs.

Objectiu de Desenvolupament del Mil·lenni

El 8 de setembre de l'any 2000, 189 caps d'Estat i de Govern es van reunir a la seu de l'Organització de Nacions Unides a Nova York en l'anomenada Cimera del Mil·lenni a fi de transmetre un missatge clar per a tothom de què l'eradicació de la pobresa mundial havia de ser una prioritat per a totes les nacions.

Partint d'aquest esperit de canvi, es van marcar 8 objectius, els anomenats Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, els quals serien una pauta a seguir per a totes les nacions per tal de poder eradicar la pobresa de manera sostenible a nivell mundial.

Vuit objectius, entre els quals trobem metes com: eradicar la pobresa extrema i la fam, millorar la salut materna, reduir la mortalitat infantil, aconseguir la matriculació en l'educació primària per a tothom, acabar amb les desigualtats de gènere i molts altres.

Aquests tenen una data límit; l'any 2015 han d'estar assolits. Però quina és la situació actual de l'avenç dels Objectius del Mil·lenni? És possible aconseguir assolir-los per a la data fixada o són només una altra promesa política que no arribarà a complir-se?

Primera mostra de Treballs de recerca de 2n de Batx

Estudi i disseny d'un sistema d'àudio

Tothom té a casa un aparell d'àudio, ja sigui un equip d'Alta Fidelitat, una minicadena, un aparell MP3, un Discman.. però segur que ningú s'ha aturat a pensar com és que un aparell tan minúscul pot ser capaç de fer-nos transportar a un lloc on, fa temps es va tocar música, pronunciar unes paraules, etc. L'aparell encarregat de transformar l'energia elèctrica en energia acústica o so que captarà el nostre sistema auditiu i percebrà el nostre cervell, és l'altaveu.

L'altaveu és un transductor electroacústic, o sigui, un element que transforma el senyal elèctric en senyal acústic. És, per tant, un dels elements més importants d'un equip d'alta fidelitat. Un bon equip amb uns altaveus pèssims, sonarà malament, en canvi, un equip de qualitat mitja amb uns altaveus amb una bona resposta en freqüència, tindran un so bo. Però, com funciona un altaveu?

Un altaveu és un aparell que té un con amb tal circuiteria dins que fa que quan li és transmès un senyal elèctric, aquest (per mitjà de camps magnètics) es mogui cap a dintre o cap a fora. Això fa que si li donem senyals elèctrics intermitents i regulars, o sigui, amb una certa freqüència, aquest vibri al ritme que marca el corrent elèctric. Aquest moviment és el que capta el nostre timpà, que es posa a vibrar amb la mateixa cadència que l'altaveu i per això l'escoltem.

Però un altaveu sol no s'escolta, sinó que fa falta una caixa que el contingui. Perquè? Fàcil: com el altaveu es mou cap endavant i cap enrere, s'escolta per les dues bandes, i si aquestes dues ones es troben, poden fer que el so es sumi o es resti (efecte que no desitgem). Per tal que aquesta ona posterior quedi atrapada, fa falta aquesta caixa acústica, amb una certa grandària i uns certs materials.

Això, a grosso modo és un altaveu, a vista d'uns alumnes de batxillerat. Com ja podíeu imaginar, tot era més complicat del que semblava, no solament és connectar uns cables i ja sona. Tot té la seva explicació.

Òscar Delgado / Jaume Parrón

Primera mostra de Treballs de recerca de 2n de Batx

Aplicacions terapèutiques dels productes naturals

Els diversos mètodes, coneixements, o pot ser creences que avui dia, en diversos percentatges la gent fa servir, ens ha portat a fer una relació entre la curació mèdica i la curació autònoma, que fa anys la gent feia servir com a una solució als seus mals; per això hem fet la investigació sobre la curació de mals tant mentals com físics, per exemple: l'estrès, ansietat, insomni, combatre la depressió, alleujar dolors, etc, mitjançant la utilització d'olis essencials.

L'aromateràpia fa servir els aromes per la curació, aquesta definició ha fet que ens formuléssim diverses qüestions, i a la vegada féssim una recerca per poder respondre-les. Com poden influir els aromes al nostre cervell?, ja que aquest es troba aïllat; quins són els principals components dels olis essencials?, quins són els mètodes que es fan servir per extreure'ls?. Però un dels temes que més ens va inspirar a indagar és: qui els fa servir?. Per respondre aquesta darrera qüestió varem fer una petita hipòtesi la qual es pot definir de la següent manera: "determinades essències tenen un o més elements en comú en la seva composició, els quals són els causants dels seus efectes"; i les persones que les recreen es basarien en aquest fet. Així doncs, hem fet l'estudi d'una de les plantes més emprades tant en la indústria cosmètica com en l'aromateràpia: la menta.

Hem triat l'estudi de la curació mitjançant olis essencials (aromateràpia) amb la finalitat de conèixer la seva base científica i els seus efectes en la gent que els fa servir.

Júlia Arregui Egido / Cindy Huanca Fuentes

Grup d'alumnes de Batxillerat que van participar

Els de 4t també hi eren

Traginant entrepans, refrescos, patates, gel..., 10 alumnes de 4t es movien adelerats per diferents racons de la nostra ciutat. El punt de trobada era la Biblioteca Municipal on alguns companys i alumnes d'altres escoles del municipi exposaven el seu Treball de Recerca.

A l'acabament de l'acte, tots els assistents podrien tastar un senzill *pica-pica* que havien preparat uns quants nois/es de 4t ESO per tal de guanyar alguns *calerons* de cara al viatge de fi de curs.

Cert és que, des de Tutoria, s'havien donat consignes clares de com havien d'actuar darrera de la barra, de l'hora exacta de la trobada, de l'actitud cortesa i educada davant del públic assistent, de mantenir les bones maneres i no tocar el menjar amb les mans. Ara, però, ens adonem que cap d'aquests advertiments no calia. Els nois/es sabien què havien de fer des del primer moment i no van fallar en res: col·laboració, puntualitat, educació, harmonia...

Des d'aquest raconet us volem felicitar i donar les gràcies per la feina ben feta, també us trametem les felicitacions dels professors de l'Institut que van assistir a l'acte, així com la de Carme Terradas, Coordinadora dels Serveis Educatius de Sant Adrià.

Asunción Ayala

Carme Puyuelo

Maria Torradella

Tutores de 4t ESO Tot a punt pel *càtering* de la I Mostra de Treballs de Recerca de Sant Adrià

Dones viatgeres, per Kritine Liparteliani

Dones viatgeres 2 és una publicació del Museu d'Història de la Immigració a Catalunya (MhiC). Aquest llibre l'hem fet la Michelle Dezember, la Taoi Mooi i jo. Poc imaginava fa uns mesos que em convertiria en coautora d'un petit llibre. Quina il·lusió m'ha fet! Quina experiència més interessant!

El llibre, prologat per la Imma Boj, directora del MhiC, és una petita guia de viatge. Recull informació sobre les nostres ciutats i recomanacions per si algú vol visitar-les. Ciutats que vam haver d'abandonar quan vam iniciar el camí de l'emigració, però que recordem i enyorem. La Michelle, la Toi i jo expliquem els motius pels quals vam deixar les nostres ciutats (Bakersfield als EUA, Kuala Lumpur a Malàisia i Tbilisi a Geòrgia), expliquem una mica la seva història i recomanem llocs per visitar, menjar per tastar, etc. Tota aquesta informació s'il·lustra amb fotografies.

Vam presentar el llibre el dijous 12 de març, en el marc de la setmana internacional de la dona. Es va fer en *L'hora del té* que organitza el museu. Entre d'altres, van assistir el Roger Hoyos i l'Elvira Fernández.

La meua relació amb el MhiC va començar fa uns mesos, quan la professora d'Història, l'Elvira, ens va proposar convertir-nos en guies de l'exposició *D'immigrants a ciutadans*. Una exposició produïda pel MhiC l'any 2004 que ha itinerat per tot Catalunya i que durant tot aquest curs s'exposa al nostre institut. La Imma Boj i la Michelle Dezember ens van fer un curset de 20 hores sobre el fet migratori durant el segle XX i sobre com es mostra i s'explica una exposició. Si algun grup vol visitar-la jo i 9 companys/es de 2n de Batxillerat podem fer de guies. Només cal que ho sol·licitin al centre.

Les dues activitats que he fet amb el MhiC m'han agradat molt i vull continuar col·laborant amb ell. Ja ens han fet propostes per a nous projectes.

Kristine Liparteliani

2n de Batxillerat

Quatre pinzellades sobre el món romà, per alumnes de 2 d'Eso

Roma és una ciutat d'Itàlia, situada prop del riu Tíber. Segons la llegenda va ser fundada per Ròmul i Rem l'any 753 a.C. Al 264 a.C Roma començà a expandir-se per la península itàlica i després per tota Europa, part d'Àsia i Àfrica.

Roma va tenir diferents formes de govern: la monarquia, la república i l'imperi.

Durant la monarquia, Roma estava governada per un rei, que era cap de l'exèrcit, la religió, la justícia i el senat. El rei manava tot sol, malgrat hi havia el Senat, format pels patricis, que s'ocupaven de aconsellar al rei i proposar un succeïdor.

A la República, el Senat era la màxima autoritat. Decidien sobre la política exterior i aconsellaven els cònsols i els magistrats.

Durant l'Imperi, continuava existint el senat, encara que era l'emperador qui els convocava. L'emperador tenia el control suprem de l'exèrcit, era cònsol, tribú i pontífex màxim.

A la societat romana, les dones, els esclaus i els estrangers, no eren ciutadans i, per tant, no podien votar.

Les ciutats eren construïdes seguint l'anomenat Pla Hipodàmic. Aquest traçat urbanístic consistia a construir els edificis seguint dos carrers principals que es creuaven: el *cardo* i el *decumanus*. El punt on confluien s'hi aixecava el forum, una plaça per passejar i on es trobaven els edificis públics com la basílica, on es resolien qüestions judicials; el temple, l'edifici destinat al culte i la cúria, on es reunia el senat. De vegades hi trobàvem l'arc de triomf, construït en honor de les victòries aconseguïdes per Roma.

A Roma es podien distingir tres tipus de cases: Les *Insulae*, dels més pobres fetes de fusta i perilloses; les *Domus*, eren les cases de la gent de classe alta, identificades fàcilment per l'atri (un rebedor amb un petit estany on es recollia l'aigua de la pluja) i el peristil (un jardí envoltat de columnes) i les *Villae*, cases situades als afores de les ciutats, de gent adinerada on acostumaven a viure i treballar els esclaus.

Els romans vestien túniques llargues de lli o llana decorades amb sanefes. També portaven joies com braçalets i collars; la quantitat de joies era una mostra de la capacitat adquisitiva d'aquell qui les portava.

Els romans dedicaven el seu temps d'oci a diverses coses: anaven a les termes, al teatre, al circ i al amfiteatre.

Quatre pinzellades sobre el món romà, per alumnes de 2n d'Eso

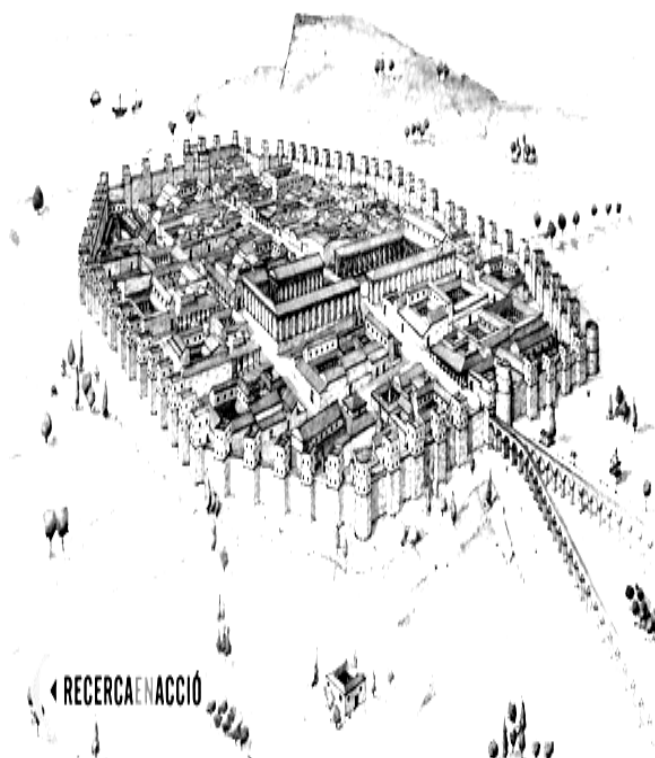
L'origen del teatre s'ha de buscar a Grècia, tanmateix els romans van modificar l'edifici lleugerament. El teatre tenia la finalitat de representar actes teatrals. I tenia forma semicircular.

Al circ es feien carreres de bigues, trigues, quadrigues. Aquests carros els conduïen esclaus que solien morir si el carro es volcava, però, si guanyaven, obtenien molts diners i, fins i tot, la llibertat.

El anfiteatre era un edifici circular o ovalat que representava lluites de gladiadors, i representació de batalles importants de Roma i fins i tot batalles navals.

Els romans acudien sovint a les termes, edificis públics destinats a la higiene i a la cura del cos. Quan hi entraven, els usuaris deixaven la roba al vestuari, *apodyterium*. A continuació, els banyistes passaven al *frigidarium*, sala de banys freds, després anaven al *tepidarium*, una estança temperada per evitar els canvis bruscos de temperatura, arribaven al *caldarium*, sala de banys calents. També podien prendre banys de vapor al *laconium*. A les termes hi trobaven una sala de massatge, un gimnàs i, fins i tot, una biblioteca i sales de lectura. Generalment hi havien horaris diferents per a les dones i per als homes. A vegades hi havien establiments termals dobles separats tenint en compte el sexe dels usuaris.

Andrea Pérez, Joel Acedo i Anna García.

London, by Georgina Cercòs Art d'ESO

I was in London this november. It was amazing, I only was four days, but i saw the british museum, camdem, picadilly, big ben, russel square, london eye, well, a lot.

I like london, i think that is great. I hope will can go this february with my friend to see "three days of rain" by james mcavoy.

For me, the best of london is the Big Ben.

This photo is in the tube, when i was waiting to go to picadilly.

I really like it. The people is nice, and the country too.

My sister and me were a bit worried because we don't know much english, but it was fine, we were talking a lot with the people.

When i was in Camdem, i saw a lot of T-shirts of movies, i was happy! Because i love movies, i bought two T-shirts, of Batman and the goonies.

I wanna go again, it's a great oportunity!

Morocco, by Oumayma Ghani 2n d'ESO

Last summer I went on a trip to Morocco with my family

We have been on the plane to arrive 2 hours late, we have installed in my house we visited the shops, we went shopping, the beach we went to many weddings. It has been the best summer

Sweden, by Emma Cercòs 2n d'ESO

I went to Sweden, Göteborg, in 2006 with my football team and my parents. We went by plane 4 hours. We stayed in an old school. There were shops and restaurants. We visited the stadium Ullevi and we saw monuments. We also went to parks. It was really cool!

ASSOCIACIÓ ESPORTIVA IES MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN

ACTIVITAT EXTRAESCOLAR

Durant aquest curs, 2008-2009 s'ha dut a terme una sèrie d'activitats extraescolars per tal d'afavorir la pràctica esportiva entre els alumnes i de fomentar una millor convivència entre alumnes de diferents edats del propi centre durant l'horari no lectiu.

En relació a les activitats extraescolars, aquest curs estem fent:

- * Entrenament de Korfball: dimecres i divendres de 16 a 17:30. Amb participació d'un equip a la lliga juvenil de la Federació Catalana. Esperem que el curs vinent també ho fem a la lliga cadet.

- * Activitat de ping-pong al dimecres de 16 a 17h oberta als alumnes inscrits al torneig.

- * Activitat de Natació el dimecres de 16:30 a 17:30

TORNEIG SANT JORDI 09

En el ping-pong la participació ha estat més nombrosa que en el curs passat, hi ha dues categories: cadet amb 18 participant i juvenil amb 10 participants. Per sorteig s'ha distribuït als participants en grups dins de cada categoria. Per fomentar aquesta activitat des de l'associació esportiva s'ha animat als participants a assistir a l'activitat extraescolar de ping-pong els dimecres a la tarda de 16 a 17h. Que s'allargarà fins final de curs.

El basquet ha comptat amb 12 participants, s'han fet 8 partits en sistema de lliga amb anada i tornada, els partits s'han disputat entre el 22 de Gener i el 12 de Març. La participació ha estat sobretot de nois, els equips es van fer de forma equilibrada agrupant alumnes de diferents edats dins de cada equip

El torneig de futbol un any més ha estat l'esport que ha comptat amb un nombre de participants més elevat, comptant gairebé amb 45 participants, des de 1º d'ESO fins a 2º de Batxillerat. Els partits s'han disputat dos dies a la setmana, el dilluns i el divendres, per tal de no coincidir amb el basquet.

Tots aquest tornejos s'hauran finalitzat pels voltants del dia Sant Jordi, i en aquest dia es farà el lliurament de premis. El premi serà un xec regal per material esportiu de TEAM RUNNER per als primers classificats de cada esport i categoria. Aquests premis estan subvencionats per la Associació Esportiva de l'Institut.

Des d'aquí dono les gràcies als dinamitzadors. Juan Camilo Bolivar, Joseh Cadenillas, Enric Cardelo, Claudia Arlà i Elena Orts per la seva col·laboració i participació als diferents esports. Moltes gràcies

NÚRIA RIERA (Professora E.F. Coordinadora esport extraescolar)

TROBADA DE KORFBAL ALS INSTITUTS. KIES 09

El dimecres 11 de març del 2009 es va realitzar una nova trobada de les KIES, el nostre institut i es va presentar amb quatre equips, dos de tercer i dos de quart.

La jornada es va desenvolupar amb total normalitat i els equips van intentar classificar-se per jugar les semifinals i tenir opció de jugar la final.

Un equip de quart va tenir mala sort en la lligueta inicial i es va classificar per jugar de les posicions 9ena a la 12ena.

Els dos equips de tercer van quedar classificats per disputar-se les posicions de la 5ena a la 8ena posició.

L'últim equip, un dels de quart es va classificar per jugar la semifinal, és a dir jugava per disputar-se de la 1era a la 4ta posició. La semifinal va ser molt disputada i es va haver de resoldre en el temps addicional (pròrroga), on guanyaria l'equip que primer aconseguís fer una cistella, no va poder ser, ja que l'altre equip va estar més encertat. El desencís de la derrota es va notar en l'últim partit el qual tampoc es va poder guanyar quedant finalment 4rts.

S'ha de dir que tots els equips s'ho van passar molt bé i tothom va poder disfrutar de jugar a Korfball, la resta d'alumnes que no van jugar van estar animant des de les grades als seus respectius equips.

Al final es van entregar els premis als finalistes i es va fer una fotografia de grup.

David (professor substitut d'E.F.)

Així som, per l'aula d'acollida

Així Som

L'IES Manuel Vázquez Montalbán té previst presentar el proper 23 d'abril, coincidint amb la diada de Sant Jordi, l'exposició *Així som*. El nostre institut acull alumnes de diversa procedència geogràfica i, d'ençà que varem arribar, ens han estat ensenyant quina és la cultura, llengua i tradicions d'aquest país; i hem pensat que, amb la col·laboració dels companys, professors i famílies estaria molt bé preparar aquesta mostra cultural en la que pretenem acostar-vos una mica als nostres països d'origen a través dels diferents aspectes que ens configuren i ens caracteritzen: on és el nostre país, quins són els seus paisatges, quin idioma parla la seva gent, com són les festes i tradicions, gastronomia... tot recollit en uns estands que, a mode de fira, trobareu exposats al vestíbul de l'institut; en resum, volem mostrar-vos tot allò que ens ha fet com som.

Ens agradaria donar-nos a conèixer i, alhora, també aprendre els uns dels altres; perquè creiem que, coneixent-nos millor, tots plegats aprendrem a valorar-nos, respectar-nos i estimar-nos ; en definitiva *Així som*

Aula d'Acollida

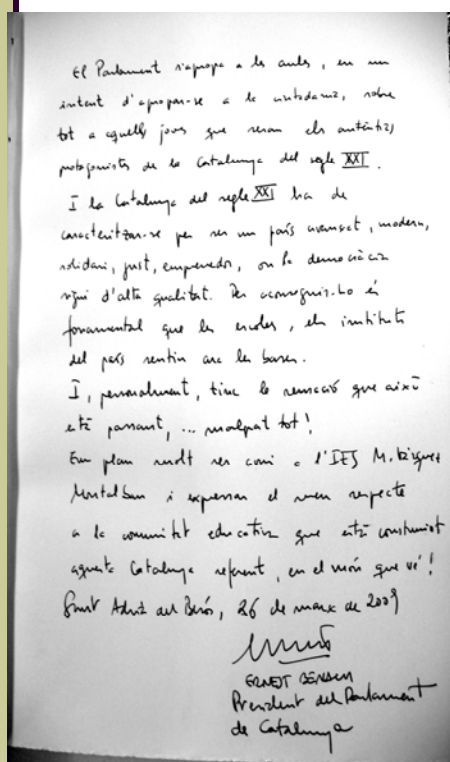
El President del Parlament al MVM

Inscripció al llibre d'honor per part del Molt Honorable Ernest Benach, President del Parlament de Catalunya, durant la seva visita a l'IES MVM del 26 de març de 2009

“El Parlament s'apropa a les aules, en un intent d'apropar-se a la ciutadania, sobre tot a aquells joves que seran els autèntics protagonistes de la Catalunya del segle XXI.

I la Catalunya del segle XXI ha de caracteritzar-se per ser un país avançat, modern, solidari, just, emprenedor, on la democràcia sigui d'alta qualitat. Per aconseguir-ho és fonamental que les escoles, els instituts del país sentin ara les bases.

I, personalment, tinc la sensació que això està passant, ...malgrat tot!

Escrit del president del parlament

Em plau molt ser aquí a l'IES M. Vázquez Montalbán i expressar el meu respecte a la comunitat educativa que està construint aquesta Catalunya referent, en el món que vé!

Sant Adrià del Besòs, 26 de març de 2009

*Ernest Benach
President del Parlament de Catalunya”*

El nostre director el Sr Roger Hoyos i el M. H. President del Parlament de Catalunya Ernest Benach

Dibuix fet per la Cristina Bautista de 4rt d'ESO

Els alumnes opinen ...

El passat dijous dia 28 de març, l'I.E.S Manuel Vázquez Montalbán va rebre la visita del M.H. Senyor Ernest Benach, President del Parlament de Catalunya.

Aquesta visita va ser un honor per l' institut i de gran enriquiment pels alumnes ja que va ser una manera d'apropar la política a les nostres vides i de conscienciar els alumnes de la importància del seu vot respecte al seu propi futur i el de la societat.

L'actitud dels alumnes davant la presència del president va semblar molt forçada ja que les preguntes que podíem dirigir-li havien de ser de temes concrets, tot i així, les respostes van ser molt acurades.

Per aquest motiu es van quedar moltes preguntes sense realitzar, com per exemple, de caire personal:

Quines competències demanaria (com a ciutadà) pel govern de Catalunya?

Que pensa sobre la monarquia? Per quan preveu la tercera república?

Que opina sobre el matrimoni homosexual?

Que opina sobre els cartells publicitaris contra l'avortament?

Com també d'altres d'àmbit polític com per exemple:

Vostè creu que Catalunya es troba en una situació decadent des del punt de vista social i econòmic? Té alguna cosa a veure l'acció del govern amb aquesta suposada decadència?

Creu que s'haurien de millorar les relacions entre el govern de Madrid i el Parlament?

Creu que haurien de respectar més les decisions dels ciutadans catalans?

Creu que s'hauria de renovar la constitució espanyola de manera que les autonomies quedessin més afavorides?

Que li semblen les conseqüències indesitjades de no disposar de llistes obertes? Actualment els diputats no poden votar lliurement sense que això tingui repercussions, no s'hauria de respectar la llibertat d'expressió?

Sonia Andrés

Júlia Arregui

2n Batxillerat

I.E.S Manuel Vázquez Montalbán

Premis del concurs de disfresses

Carnestoltes 2009.- del dia 20 de febrer del 2009.

1r cicle d'ESO : 1er premi per la comparsa “ Els famosos”
alumnes de 2n d'ESO.

2n premi per “ La marieta” de
l'alumna Joana González de 1r A.

2n cicle d'ESO : 1r premi per la comparsa “ Las chicas de
la vida” de 4rt d'ESO.

2n premi per “ La vídua alegre “ de
l'alumna Aina Mostaza de 3r d'ESO.

Batxillerat : 1er premi per la comparsa “Grease” de 2n de
Batxillerat.

2n premi per la parella de “ Mario y Willy “ de 1r de
Batxillerat.

Fotos del Carnestoltes, per Jordi Ortí

La vídua alegre

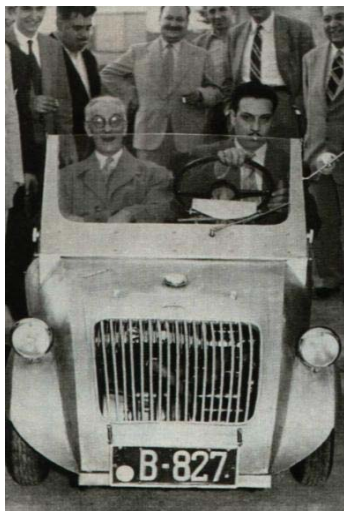
L'organitzador, José Luis Gonzalvo i les presentadores de 4rt d'ESO

Rosa Martorell, l'única profe disfressada

El jurat delibera

© IES Manuel V. Montalbán
C. del Carme 126
08090 Sant Adrià de Besòs
Telèfon: 93 3819005
www.xtec.cat/iesmvm

Hi han col·laborat:

Alumnes
Georgina Cercós
Cristina bautista
Albert Parrón
Kristine Liparteliani
Emma cercós
Sónia Andrés
Júlia Arregui
Oumayma Ghani
Daniel Maldonado
Saray Bernal
Bernardino Rubio
Andrea Pérez
Joel Acedo
Ana García

La contraportada

Hem celebrat el Carnestoltes

